

“உன்னிடத்தில் நீ அன்புகூருவது போல் பிறனிடத்திலும் அன்பு கூருவாயாக.” மாற்கு 12:31

வருட ஆரம்பத்திலிருந்து நமது பாடங்கள் நமது கர்த்தரின் கடைசி ஆறு மாத ஊழியத்தைப் பற்றியதாக இருக்கிறது. அவரது மரணம் நெருங்குகிறது என்பதை அறிந்திருந்தார். அதாவது வருகிற வசந்த காலத்தில் முதல் மாதம் பதினான்காம் தேதி மெய்யான பஸ்கா ஆடாக அவர் மரிக்க வேண்டும் என்பதை அறிந்திருந்தார். அவரது ஊழியம் ஜனங்களை விழிப்படையச் செய்வதற்காக மட்டுமே இருந்தது.

ஒரு வாரத்திற்கு முன்பு நாம் கவனித்த, நியமனம் பெற்ற எழுபது பேர் யோர்தான் முழுவதும் ஊழியம் செய்ய பரோயா பகுதிக்குள் அனுப்பப்பட்டனர். இயேசுவும் அங்கு அதன்பிறகு சென்றார். அவரது ஊழியத்தின் முழு நோக்கமும், அவர்களை சந்திக்குங்காலம் வந்திருந்தது என்ற உண்மையை அறிவதில் யூதர்களை விழிப்படையச் செய்வதேயாகும். நமது கர்த்தரின் மரண சமயத்தில் ஏறக்குறைய ஐந்துபது பேர் சகோதரர்கள் என்று அழைக்கப்படுகிறவர்கள் இருந்தார்கள் என்று அப்போஸ்தலர் பவுல் நமக்கு அறிவிக்கிறார். இவர்களைத்தவிர பெந்தெகொஸ்தே நாளுக்கு பிறகு மேலே குறிப்பிடப்பட்ட சாட்சிகள் மற்ற கனிகளை பெற்றார்கள்.

பின்னர் எழுபது பேரும், பிதாவின் நாமத்தில் பிசாசுகளும் அவர்களுக்கு கீழ்ப்படிந்தன என்று அறிக்கையிட்டு சந்தோஷத்தையும் நம்பிக்கையையும் வெளிப்படுத்தி திரும்பினார்கள். அவர்களது பிரதான சந்தோஷத்துக்கான காரணத்தை அறிந்து ஆண்டவர் சந்தர்ப்பத்தை பயன்படுத்தி அவர்களுக்கு கூறினதாவது: “பிசாசுகள் உங்களது கட்டளைக்கு கீழ்ப்படிந்ததைக் காட்டிலும், உங்களது நாமம் பரலோகத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கிறதற்காக சந்தோஷப்படுங்கள்.” இது நமக்கும் பொருந்துவதாக இருக்கிறது. இரட்சிப்பு என்பது நமக்கான ஒரு சொந்த காரியம் ஆகும். கிரியைகளும் போதிப்பதும் நமது சொந்த இரட்சிப்புக்கு தற்செயலாக தொடர்புடையவைகளாக இருக்கின்றன. கிரியைகளுக்கான மாபெரும் காலம் எதிர்காலத்திற்குரியதாக இருக்கிறது. நாம் உண்மையுள்ளவர்களாக இருந்தால், தீர்க்கதரிசிகள் முன்னுரைத்தபடி, பாவம் மற்றும் மரணத்தின் விலங்குகளை உடைத்து, சிறைப்பட்டவர்களுக்கு விடுதலை அளித்து, உலகத்தின் மனுக்குலத்தை சீர்திருத்தும் வேலையில் நமது இரட்சகருடன் இணைந்திருக்கக் கூடிய சலுகையை பெறுவோம்.

தேவன் திட்டமிட்டிருக்கிறதும் மேசியா தமது ராஜ்யத்தில் நிறுவப்போகிறதும் மாபெரும் சமூக மற்றும் சன்மார்க்க வேலைகளை ஒப்பிடும் போது தற்காலத்தின் சமூக உயர்வுகள் எவ்வளவு போற்றத்தக்கதாக இருந்தாலும் அது பெரிய காரியமல்ல. ஆகையால் சகல தேவனுடைய ஜனங்களின் முதல் வேலை ஒரு சொந்த காரியமாக இருக்கிறது. அதாவது தற்கால பாடுகளிலும் வருங்கால மகிமையான வேலைகளிலும் ஒரு பங்கை பெறுவதற்கு, தெய்வீக அங்கீகாரத்தை பெறும்படியாக தங்களது சொந்த இருதயங்களை தயார்படுத்துவது ஆகும்.

இந்த இடத்தில் தான் இன்றைய நமது பாடம் திறக்கிறது. ஒரு நியாய சாஸ்திரி ஆண்டவரை சோதிக்கும்படியாக அவரிடம் கேட்டதாவது: “போதகரே, நித்திய ஜீவனை சுதந்தரித்துக் கொள்ளும்படிக்கு நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?” அந்த நாட்களில் இஸ்ரவேலின் பிரமாணம் தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணம் மட்டும் தான். ஒரு நியாயசாஸ்திரி மோசேயின் புத்தகங்களின் போதனைகளை நன்கு அறிந்தவனாக இருப்பான். ஆகையால் இயேசு அந்த வேத பண்டிதரிடம் கேட்டதாவது: ‘இந்த காரியத்தை நீ எப்படி புரிந்து கொள்ளுகிறாய்? நியாயப்பிரமாணத்தில் என்ன எழுதியிருக்கிறது என்பதை நீ அறிவாய்!’ நியாயசாஸ்திரி கூறிய பதிலாவது: ‘நாம் கர்த்தரை முழு இருதயத்தோடும் முழு ஆத்துமாவோடும் முழு பலத்தோடும் முழு சிந்தனையோடும் அன்பு கூர்ந்து, நம்மிடத்தில் அன்பு கூருவது போல பிறனிடத்திலும் அன்புகூர வேண்டும்.’ இயேசு இதை அங்கீகரித்து கூறியதாவது: “அப்படியே செய். நியாயப்பிரமாணத்தை கைக்கொள், நீ பிழைப்பாய். நீ சாகமாட்டாய்.”

நியாயசாஸ்திரி அவன் அறியும் முன்னே பிடிபட்டான். நியாயப்பிரமாணத்தை கைக்கொள்ள முடியாமல் இஸ்ரவேல் ஜனங்கள் நூற்றாண்டு காலமாக மரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள் என்பதை அவன் அறிவான். எனினும் அவனும் மற்றவர்களும் நியாயப்பிரமாணத்தை கடைபிடித்து வருவதாக வெளியரங்கமாக கூறி வந்தார்கள். அவன் கூறி வந்தது போலவும் பொதுவாக பரிசேயர்கள் கூறிவந்தது போலவும் அவன் நியாயப்பிரமாணத்தை கடைபிடிக்கவில்லை என்பதை அவனுடைய சொந்த சாட்சியத்தைக் கொண்டே அவர் அவனுக்கு காண்பித்தார். அபூரண, விழுந்த போன மானிடர் தேவனுடைய பூரண நியாயப்பிரமாணத்தை கைக்கொள்ள இயலாது என்பது உண்மை. ஏனெனில் ஒரு பூரண மனிதன் மட்டுமே அதை முழுமையாக கடைபிடிக்க முடியும்.

நியாயசாஸ்திரி தனது தோல்வியை அங்கீகரிப்பதற்கு பதிலாக தனது மோசமான விவாதத்திலும் தன்னை நீதிமானாக காண்பிக்க இயேசுவிடம் மறுபடியும் அவன் கேட்டதாவது: என்னைப் போல நேசிப்பதற்கு, “எனக்கு பிறன் யார்?” இயேசு பரிசேயர்களுக்கு எதிராக குறிப்பிட்ட காரியங்களில் இது ஒன்றாக இருந்தது. அதாவது அவர்கள் வெளியரங்கமாக பக்தியுள்ளவர்களாகவும், மத ஈடுபாடு உடையவர்களாகவும், உபவாசிக்கிறவர்களாகவும், ஜெபிக்கிறவர்களாகவும் இருந்தார்கள்; ஆனால் இருதயத்தில் அநீதியுள்ளவர்களாகவும், விதவைகள் மற்றும் திக்கற்றவர்களிடம் அநியாயம் செய்து ஆதாயம் பெறுகிறவர்களாகவும் இருந்தார்கள்; தங்களைப் போல பிறரை நேசிப்பதில்லை. நியாயசாஸ்திரி, தேவனுடைய பிரமாணம் எல்லாரையும் பிறன் என்று கூறாமல் விசேஷித்த சிலரை மட்டும் கூறுகிறது என்று கூற முயற்சித்தான்.

எனினும் இயேசு அவனிடம் கூறினதாவது: ‘நான் ஒரு உவமையை கூறுகிறேன். ஒரு மனுஷன் எரிகோவுக்கு சென்றான். அதிக ஜன நடமாட்டமில்லாத மலைப்பாதையில் கள்ளர் கையால் அகப்பட்டான். அவர்கள் அவனை வஸ்திரங்களை உரிந்து கொண்டு, காயப்படுத்தி, குற்றயிராக விட்டுப்போனார்கள். அப்பொழுது ஒரு ஆசாரியன், நியாயப்பிரமாணத்தின் உயர்ந்த பிரதிநிதி, அந்த வழியாக வந்தான்; அப்பொழுது அவனைக் கண்டு பக்கமாய் விலகிப்போனான். அதே போல் ஒரு லேவியன், நியாயப்பிரமாண ஊழியத்திற்கு, தேவனுடைய ஊழியத்திற்கு தொடர்புடையவர் அந்த வழியாக வந்து, அவன் கிட்ட சென்று பார்த்துவிட்டு எதுவும் செய்யாமல் சென்றான். பின்பு சமாரியன் ஒருவன், அந்நியன், யூதனே அல்லாதவன் அங்கே வந்தான்; அவனைக் கண்டு மனதுருகி, கிட்ட வந்து அவனது காயங்களைக் கட்டி, தன் மிருகத்தின் மேல் ஏற்றி ஒரு சத்திரத்துக்கு கொண்டு வந்தான். அங்கே அவனை பராமரித்தான். அவன் தனது நேரத்தையும், சக்தியையும் காயப்பட்டவனுக்கு தியாகம் செய்து அவனைக் கவனித்தான். இன்னும் அதிகமாக செய்தான். அவன் எருசலேமிலிருந்து திரும்பி வரும்வரை காயப்பட்டவனை கவனிக்கச் சொல்லி பணம் கொடுத்தான்.

இயேசு நியாய சாஸ்திரியிடம் கூறியதாவது: ‘இப்பொழுது ஒரு கேள்வியை உன்னிடம் வைக்கிறேன். இவர்களில் யார் அந்த கள்ளரிடம் காயப்பட்டவனுக்கு பிறனாக இருந்தான்? இவர்களில் யார் நியாயப்பிரமாணத்தின்படி செய்தான், உனக்கு எப்படி

தோன்றுகிறது? நியாய சாஸ்திரி காயப்பட்டவனுக்கு இரக்கம் செய்தவனே பிறனுக்குரிய பிரமாணத்தின்படி செய்தான் என்று கூறினான். இயேசு அதற்கு பதிலாக நீயும் போய் அப்படியே செய் என்று கூறினார். அதாவது அவன், உதவி தேவைப்படுகிறவர்களிடம், துன்பத்தில் இருக்கிறவர்களிடம் தயவாயும், பெருந்தன்மையாயும், கவனமும் உள்ளவனாக இருக்க வேண்டும்.

அன்பு நியாயப்பிரமாணத்தை நிறைவேற்றுகிறது

பிரமாணங்கள், கட்டளைகள் முதலானவைகளை தேவன் கொடுத்ததின் உண்மையான நோக்கத்தை நாம் நன்றாக ஞாபகத்தில் வைக்கிறோம். நமது முழுங்கால்கள் முடங்குகிற அல்லது தலை வணங்குகிற எண்ணிக்கையிலோ, அவரை ஆராதிக்கிற காரியங்களில் நாம் எதைச் செய்தாலும் அவற்றில் தேவன் சந்தோஷப்படுகிறவர் அல்ல. நாம் அன்பு, தயவு மற்றும் பெருந்தன்மையின் நமது சொந்த ஆவியை வளர்ப்பதை காண்பதில் தான் கர்த்தர் சந்தோஷப்படுகிறார். “தேவன் அன்பாகவே இருக்கிறார்; அன்பில் நிலைத்திருக்கிறவன் தேவனில் நிலைத்திருக்கிறான்.” (1யோவான் 4:10) அப்போஸ்தலர் கூறுவது போல, தான் கண்ட சகோதரனிடத்தில் அன்பு கூராதிருக்கிறவன், தான் காணாத தேவனிடத்தில் எப்படி அன்பு கூருவான்? தேவனிடத்தில் அன்பு கூருகிறான் என்பதை எப்படி அவன் அறிவான்? (1யோவான் 4:20) அன்பு நியாயப்பிரமாணத்தின் நிறைவேறுதலாயிருக்கிறது என்று அப்போஸ்தலர் நமக்கு நன்றாக சொல்லுகிறார். (ரோமர் 13:10)

நாம் அன்பை வெறுமனே பெற்றிருந்தால், அது தேவனுடைய பிரமாணத்தை நிறைவேற்றி, நித்திய ஜீவனைக் கொடுக்கும் என்று அப்போஸ்தலர் கூறுகிறார் என்று நாம் புரிந்து கொள்ளக்கூடாது. கிறிஸ்துவை ஏற்றுக்கொண்டவர்களுக்கே அன்பு பிரமாணத்தை நிறைவேற்றும். இயேசுவின் சீஷர்களாக ஆகிறவர்களுக்கு தேவன் ஒரு விசேஷித்த ஏற்பாட்டை செய்திருக்கிறார். அதாவது அவர்களது கறைகளை இயேசுவின் பவியின் புண்ணியம் மூடுகிறது. அவர்கள் தேவனுக்கேற்ற இருதய அன்பில் வளர்ந்து அதை உடையதாயிருந்தால் அது ஏற்புடையாக இருக்கும். ஏனெனில் அவர்களது அனைத்து குறைபாடுகளையும் கிறிஸ்துவின் பவி நல்லதாக ஆக்குகிறது. நாம் “பிரியமானவருக்குள் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறோம்.” “மாம்சத்தின்படி நடவாமல் ஆவியின்படி நடக்கிற, நம்மிடத்தில் நியாயப்பிரமாணத்தின் நீதி நிறைவேறுகிறது.”

தெய்வீக மதிப்பீட்டில் நமது குணலட்சணத்தின் அன்பானது பிரதானமானதாக இருக்கிறது என்று பரிசுத்த பவுல் குறிப்பிடுகிறார். நமக்கு உண்டான யாவற்றையும் ஏழைகளுக்கு அன்னதானம் பண்ணினாலும் அல்லது தகுதியான காரியத்திற்காக நமது சரீரத்தை சுட்டெரிப்பதற்கு கொடுத்தாலும், அது அன்பினிமித்தம் அல்லது அன்பின் ஆவியினிமித்தம் இவைகள் செய்யப்படாதிருந்தால் தேவனுடைய பார்வையில் இவையெல்லாம் ஒன்றுமில்லாததாக கருதப்படும். (1 கொரிந்தியர் 13) கோபம், வன்மம், பொறாமை, பகைகள், சண்டைகள் போன்றவைகளை நீக்கிப்போட்டு, தயவு, சாந்தம், நீடிய பொறுமை, சகோதர அன்பு, அன்பு போன்ற குணங்களை அணிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பது கிறிஸ்தவ ஜனங்கள் கற்றுக்கொள்ள வேண்டிய பெரிய பாடமாக இருக்கிறது. நாம் இவைகளைச் செய்தால் நாம் விழுந்து போகவே மாட்டோம் என்றும் நம்முடைய கர்த்தரும் இரட்சகருமாகிய இயேசு கிறிஸ்துவினுடைய நித்திய ராஜ்யத்துக்கு உட்படும் பிரவேசம் நமக்கு பரிபூரணமாய் அளிக்கப்படும் என்றும் பரிசுத்த பேதுரு அறிவிக்கிறார். (2பேதுரு 1:10.11)